

[Jørgen Jørgensen.]

parti ved, at den danske regering og alle danske partier kun har eet mål for alt deres arbejde: på et ærligt og oprigtigt grundlag at få et samarbejde i stand mellem alle nationer for at undgå krig og alle de ulykker, der følger i en krigs kølvand. Men til trods for, at kommunisterne ved dette, benytter partiet enhver lejlighed til at mistænkeliggøre den danske regering og de politiske partier overfor Sovjetunionen. Det kommunistiske parti kunne, hvis det havde vilje dertil, bidrage til, at øststaterne fik sandheden at vide om Danmarks og de danske politiske partiers stilling, men det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans partifæller fortier sandheden og giver en fremstilling af Danmarks udenrigspolitiske stilling, som er både uredelig og urigtig — en fremstilling, som kun kan føre til, at der hos udenforstående, som ikke kender danske forhold, skabes mistænksomhed og rejses tvivl om Danmarks så ubetinget fredelige hensigter.

Det er den mistænksomhed og den frygt, der udspringer af denne mistænksomhed, der er den egentlige årsag til krigsfare. Og denne mistænksomhed fra øststaterne overfor vestdemokratierne søger kommunisterne at forøge ved bl. a. at fremstille den danske regering og de danske politiske partier som krigshetzere, der forbereder voldelige handlinger overfor deres naboer. Ethvert barn i landet ved, at det er usandfærdigt, og enhver kan se, hvor skadelig en sådan fremstilling er for vort land.

Når det kommunistiske parti nu møder med et forslag, der går ud på, at folketinget skulle pålægge stormagternes regeringer at forhandle sig til enighed om forbud mod fremstilling af atom- og brintbomber og gennemføre kontrol med fremstilling af de moderne frygtelige krigsmidler i det hele taget, er denne opfordring til det danske folketing forsåvidt ganske overflødig, al den stund Danmarks repræsentanter i De Forenede Nationer ved enhver lejlighed har arbejdet for og støttet alle bestræbelser, der gik ud på at opnå et resultat for at nå til at få våbenproduktionen under kontrol. Når det ikke hidtil er lykkedes at nå til enighed herom i De Forenede Nationer, skyldes det — som det er sagt heroppefra af alle ordførerne, og som den højtærede udenrigsminister har gjort rede for —, at øststaternes nej gang på gang bliver sat ind mod forslag, som fra anden side er stillet, forslag, som kunne samle alle de øvrige landes repræsentanter i De Forenede Nationer.

Hvis der er alvor i det kommunistiske partis tale om at virke for freden, burde

partiet rette denne henvendelse til østmagterne og indtrængende henstille til dem nu at opgive frygten for at gå ind i et virkeligt samarbejde og være rede til — som det hedder i den fredsresolution, der er oplæst heroppefra af andre, og som jeg lige vil gentage nogle linier af, en resolution, som blev vedtaget ved De Forenede Nationers generalforsamling i december måned 1949 — at udøve national suverænitet i fællesskab med andre nationer i den udstrækning, hvori det er nødvendigt for at nå til international kontrol med atomenergien med henblik på at gøre forbud mod atomvåben effektive og sikre anvendelsen af atomenergien for fredelige formål. Resolutionen blev vedtaget med 53 stemmer imod de 5 stemmer fra øststaterne, Jugoslavien undlod at stemme. Det kommunistiske parti burde sætte sin indflydelse ind på, at Sovjetunionen og de stater, der står sammen med Sovjetunionen indenfor De Forenede Nationer, gik ind i den solidaritet, som er forudsætningen for at nå til den atomkontrol, som alle er enige om er en nødvendighed, hvis katastrofen skal undgås. Her havde det kommunistiske parti en opgave og kunne gavne sit land, men denne opgave har partiet hidtil på en skammelig måde forsømt.

På grund af, hvad jeg her har fremført, og idet jeg iøvrigt henviser til, hvad der er sagt af den højtærede udenrigsminister og af andre partiers ordførere, må det kommunistiske parti kunne forstå, at folketinget ikke kan opfatte det stillede forslag som et redeligt forsøg på at opnå et resultat til sikring af freden. Vi kan kun betragte forslagens fremsættelse som en taktisk manøvre, et forsøg på at vende opmærksomheden bort fra den negative holdning, kommunisterne i alle lande indtager overfor opbygningen af fredelige tilstande i verden.

Det er en selvfølge, at den danske regering og rigsdag fortsat vil sætte alle sine kræfter ind på, at der i De Forenede Nationer kan opnås en løsning med hensyn til en effektiv atomkontrol og nedsættelse af rustningsudgifterne, og det er mit håb, at de bestræbelser, der i så henseende udfoldes, må føre til et resultat, før det er for sent. Sålænge alle stormagterne både fra vest og øst kan mødes til forhandling i De Forenede Nationer, skulle det ikke synes helt håbløst, at man kan komme på talefod med hinanden, og ingen mulighed må lades uforsøgt for at nå frem til en afgørelse, der kan give folkene den tryghedsfølelse i dagliglivet, som menneskeheden overalt i verden læn- ges imod. Men jeg tror ikke, at det forslag, som her er stillet af det kommunistiske